

ἤφηνεν (τὴν ἄφησε κ' ἔφυγε) Κῶς (Καρδάμ.) Ἀφητσε τὸ γιό του ἀποπαίδι, γιὰ νὰ τὰ γλεδήσῃ ἢ τσουπάρα του τσ' ὁ γα-
βράκος του (ἀποπαίδι = ἀπόκληρον, τσουπάρα = θυγατέρα)
Πελοπν. (Ξεχώρ.) Ψέναμαν σφαχτὰ καὶ τὴ γλιντάγαμαν 'ς
τοὺς γάμ'ς θγνὸ-τρεῖς μέρις (σφαχτὰ = αἰγοπρόβατα) Ἡπ.
(Καταρρ.) Τὴ γλέντησα τὴ ζωούλα μου Πελοπν. (Γαργαλ.)
|| Γνωμ.

Γλεντᾶτε τα, κορίτσια μου, τὰ τρυφερά σας νιάτα,
γιατὶ θεὸς νὰ ῥθῇ ἕνας καιρὸς νὰ-ν-τὰ μαράνη ἢ πλάκα
Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐρχεσαι καὶ γλεντίζεις μας, | φεύγεις, κακοκαρδίζεις μας
Αἴγιν.

Πά' ὁ παππᾶς 'ς τὰ Πάταυρα, γυρνίτζει, τριγυρνίτζει,
καὶ 'μεῖς τήνε γλενδίντζομαι τήγ κόττα μὲ τὸ ρύντζι
Πάτμ.

Μάννα μου, τούτ' ἢ συντροφιὰ κι ἄς ἦτο κι ἄλλη τόση,
καὶ νὰ τὴν ἐγλενδίζ-ζαμε, ὥστε νὰ ξημερώσῃ
Κάσ.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε | 'ς τὴν κόρη ποὺ μὲ γλένταγε
Πελοπν. (Βερζ.)

Τὴν ἐρχομένη Κυριακή, ἂν τὰ οἰκονομήσω,
θὰ σὲ τρανήξω, κούκλα μου, νὰ πάω νὰ σὲ γλεντήσω
'Αθῆν.

Γιατί, κακόμοιρε ντουνηῖ, σὲ μένα νὰ παινεύεσαι;
ἐγὼ 'μουν ποὺ σ' ἐγλένδιζ-ζα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεύεσαι
Κάσ.

Χρυσό μου τριαντάφυλλο, μὴν καμαρώνῃς τόσο,
ἐγὼ ἤμουν ποὺ σὲ γλένταγα τρεῖς χρόνους καὶ καμπόσο
Ἡπ. (Μαργαρ.) 2) Καθυστερῶ, ἀργοπορῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
μιάς πράξεως, ἐπιδιώκων οὕτω μεγαλυτέραν ἀπόλαυσιν,
ὥς εἰς πόσιν, βρῶσιν κ.τ.τ.: Τὸ γλεντῶ τὸ καφεδάκι μου. Τὸ
γλεντῶ τὸ κρασί μου, δὲν τὸ πίνω μονοκοπανιὰ σύνθηθ.

γλερι τό, Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. γλεριν Πόντ.
(Οἶν.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

1) Σκελὶς πορτοκαλλίου, σκόρδου κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν. Συνών.
ἀ γ λ ἰ ὀ θ α, ἀ γ λ ἰ θ α, κ ω λ ἦ ν α, ξ α γ λ ἰ θ α, π υ ρ ο ὕ-
δ α, σ κ ε λ ἰ ὀ θ α, σ κ ε λ ἰ ὀ θ α, φ λ ἔ ν τ ζ α. 2) Τεμάχιον
μήλου, ἀπίου, κυδωνίου, πεπονίου κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.: "Ελα φά'
ἕνα γλεριν πεπόνι Οἶν. Συνών. φέτα.

γλευκόμετρο τό, Κ. Στασινόπ., Τὸ χρυσ., 85.

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ ε ὕ κ ο ς καὶ μέτρο.

Ὅργανον διὰ τοῦ ὁποίου μετρεῖται ἡ περιεκτικότης τοῦ
γλεύκους εἰς σάκχαρον.

γλευκόπιττα ἡ, Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ ε ὕ κ ο ς καὶ πίττα.

Πίττα παρασκευαζομένη μὲ γλεῦκος ἢ γλυκὺν οἶνον.

γλευτήρι τό, Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ὕ ω.

Ὀλισθηρὸν μέρος.

γλεύω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γ λ ο ι ὀ ς.

Ὀλισθάνω, γλιστρῶ: Φότι περπάτεινε, ἔγλεψε κ' ἐκρε-
μίστε (φότι = ἐνθῶ). Συνών. ἀ πο γ λ ι σ τ ρ ῶ, γ λ ι-
σ τ ρ ῶ, γ λ ο ι ἄ ζ ω, ξ ε γ λ ι σ τ ρ ῶ.

γλιγλῆς ὁ, Προπ. (Πέραμ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιφών. γ λ ι γ λ ἰ.

Ὀνοματοπ., τὸ πτηνὸν Κορυδαλλὸς ὁ λοφιοφόρος (Gale-
rida cristata) τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae): Ἡ
κατσούλα τοῦ γλιγλῆ (= τὸ λοφίον τοῦ κορυδαλλοῦ). Συνών.
ἀ σ κ ο ρ δ α λ λ ὀ ς, κ α τ σ ο υ λ ι ἔ ρ η ς, κ ο ρ υ δ α λ-
λ ὀ ς, κ ο υ κ ο υ λ ι ἄ τ α, κ ο υ ρ τ σ ο υ λ ι ἄ ν ο ς,
κ ο υ τ σ ο υ λ ι τ η ς, τ σ ο υ τ σ ο υ λ ι ἄ ν ο ς, τ σ ο υ-
τ σ ο ὕ λ ι α ν τ ρ ο ς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιγλῆς Ἀγαθον.

γλιγλίρα ἡ, Ἡπ. (Πλάκ.)

Ὀνοματοπ. ἐκ τῆς φωνῆς γ λ ἰ - γ λ ἰ.

Τὸ πτηνὸν Κορυδαλλὸς ὁ ἀγροτικὸς (Alauda arvensis)
τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae): Ἡ γλιγλίρα φεῖρ'
τοῦ καλουκαίρ' κι πάει κι 'ς τοῦ β'νό.

γλιδοκαύκι τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐς. γ λ ἰ δ α, διὰ τὸ ὅπ. βλ. λ ἰ γ δ α, καὶ
κ α υ κ ἰ.

Ἡ βάλανος τοῦ πέους τοῦ ὄνου.

γλιμμίδι τό, Κρήτ. Χίος γλιμμίδιν Χίος ἐγλεμμίδιν Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἐκ, τοῦ ἀρχ. οὐς. λ έ μ μ α (= τὸ ἀπολε-
πιζόμενον, τὸ ἐκλεπιζόμενον, ὁ φλοιὸς) καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ί δ ι. Βλ. καὶ Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 29 (1917), 190.

Λεπτὴ λωρὶς ἀκατεργάστου δέρματος διὰ τῆς ὁποίας ρά-
πτονται τὰ δέρματα. Συνών. κ ο ρ δ έ λ ι.

γλιμμισιὰ ἡ, Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) γλιμμισὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ ἰ μ μ ι σ η καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ἄ.

1) Λεπτὴ λωρὶς ἡμικατεργασθέντος δέρματος, χρησι-
μεύουσα διὰ τὴν ραφὴν τῶν χωρικῶν ὑποδημάτων, τῶν τσα-
ρουχιῶν Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.): Νὰ βρῇ τρεῖς γλειμμισιές ἀγριο-
μερικὸ λουρι (ἀγριομερικὸ = ἐκ ζῶου διατιωμένου εἰς ἀγρια
μέρη). 2) Τὸ πεποικιλμένον ἄκρον δερματίνης λωρίδος Κρήτ.

γλιμμίστρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ ἰ μ μ ι σ η καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ί σ τ ρ α.

Τὸ πεποικιλμένον ἄκρον λωρίδος, διὰ τῆς ὁποίας περιτυ-
λίσσεται ὁ δερμάτινος σάκκος ὁ περιέχων τὴν τροφὴν τῶν
ποιμένων.

γλιμμῶ Καππ. (Φάρασ.)

Πιθάν. ἐξ ἀμαρτ. ρ. ἐ κ λ ε μ μ ῶ, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐς.
ἐ κ λ ε μ μ α.

Ἐκβάλλω, βγάζω.

γλίμπα ἡ, ἐνιαχ. γλίμπα Νίσυρ.

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐς. γ λ ἰ τ σ α καὶ λ ἰ μ π α.

Ἡ ἀκχαρσία.

γλιμπιάζω ἐνιαχ. γλιμπιάζω Νίσυρ. Μετοχ. γλι-
μπιασμένος Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ἰ μ π α.

Ρυπαίνω.

γλίνα ἡ, γλίνη Ἰκαρ. (Εὐδελ.) γλίνα πολλαχ. καὶ Τσα-
κων. (Μέλαν. Πραστ.) γλίνα Πελοπν. (Καρδάμ. Ξεχώρ.
Τσέρ.) Χίος (Πισπιλ.) γλίν-να Κύπρ. γκλίνα Ἡπ. (Ζαγόρ.

κ.ά.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) γαλίνα Θάσ. Λήμν.

Έκ του άρχ. ούς. γ λ ί ν η. Πβ. 'Ηρωδιαν., 'Επιμερ., 15 Εύσταθ., Παρεκβ., 1244, 55 κέξ. Μ. 'Ετυμολ. 234, 26 εις λ. 'Ο τύπ. καί εις Σομ.

1) Ρύπος, γλοιώδης ή κολλώδης λιπαρά άκαθαρσία, κηλς έλαιώδης επί της έπιφανείας σκευών, ένδυμάτων ή υγρών Εύβ. (Αύλωνάρ. Βρύς. Κύμ.) 'Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θάσ. Θεσσ. (Τρίκερ.) Θήρ. 'Ικαρ. Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. κ.ά.) Κρήτ. (Ραμν. Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Τσέρ.) Ρόδ. Σίφν. — Λεξ. Κορ., Γαλλογραικ. λεξ., 330 Βλαστ. 455 Πρω. Δημητρ.: Γαλίνα λαδάκ' δέν έχ' Θάσ. Δέν πίνει 'του χάμου τό ζώ'. Είναι ούλο γλίνας τό νερό Βρύς. Τούτ' ή κατασρόλα είν' όλο γλίνα Κουβαλάτ. Πρέπει νά τό βάλης 'ς τή θάλασσα μιá δυό μέρες, νά φήγη αυτή ή μαλλούπα, ή γλίνα πού έχει άπάνω του Τρίκερ. Σκότωσε κεινονέ τό γυμνοχοχλιό, γιατί άφίνει γλίνα 'ς τό δοίχο Ραμν. 'Η λουτσάρα έχει μαζέψει γλίνα (λουτσάρα = λάκκος με λιμνάζοντα ύδατα) Πελοπν. (Καρδαμ.) β) Μεταφ., ό κόλαξ, ένοχλητικός Κώς Λέσβ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Μιά γλίνα έκατάνθησε Μεγίστ. Συνών. λ ί γ δ α, γ λ ί τ σ α, μ α λ λ ο ύ π α. γ) Φιλάργυρος Λέσβ.: "Αμ-μα γλίνα ειρί! (πόσον φιλάργυρος είναι!) 2) Τό έξώδες λιπαρόν έλαιον, τό έν χρήσει δι' επάλειψιν του σώματος πρós καθαρισμόν Λεξ. Δημητρ. 3) Βλενωδής ή πυώδης άκαθαρσία των όφθαλμών, της ρινός ή του αϊδοίου των θηλυκών θηλαστικών κατά την περίοδον της όχείας Εύβ. (Βρύς. Κύμ. 'Οξύλιθ.) 'Ηπ. Κύπρ. Ρόδ.: 'Εβγήκασι οι γλίνας τ' άμ-μαδικού του Κύπρ. Γλίνα του θηλυκού Ρόδ. 'Η γίδα τρέχει γλίνας' θά πηδεύεται Βρύς. β) Μεταφ., επί καχεκτικού, άτροφικού Κύπρ.: 'Εν τέλει γλίν-να. 'Πού την άρρώσκιαν έρί-νην γλίν-να. γ) Τό λεύκωμα του φωύ Κύπρ. 4) Λίπος ανθρώπου ή ζώου, ιδιαιτέρως χοίρου σύνθηθ. καί Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.): Μαγερεύομε με γλίνα Πελοπν. (Λεώντρ.) 'Εχει πολλή γλίνα τό φαί 'Ανδρ. (Κόρθ.) Τηρανίζον άβγά μι γλίνα Στερελλ. (Περίστ.) 'Ο χοίρος ήτον παχός κ' ήβγαλι πούλλη γλίνα Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ.) 'Η λαγύνα είναι γεμάτη γλίνα Πελοπν. (Οΐτυλ.) Δέν τρωγόταν 'κεινο τό χοιρ'νό' ούλο γλίνα ήταν Εύβ. (Ψαχν.) 'Εβγαλα δέκα ουνάκιδι γλίνα άπ' του γ'ρού' Στερελλ. (Γραν.) 'Ο βελανόχοιρος άμα είναι καλά βελανισμένος, βγάξει πολλή γλίνα (βελανόχοιρος = χοίρος τρεφόμενος με βαλανίδια, βελανισμένος = τραφείς με βαλανίδια). 'Αγόρασ' ένα κομματί κοιός χοιρ'νό πού τό μισό είναι σκέτη γλίνα Μήλ. 'Αλλότες, κάθα Σάββατο, θυμούμαι πού 'βανα γλίνα κ' ήλειβγα τό ζεστό (ένν. ψωμί) Νάξ. ('Απύ-ραυθ.) 'Αλειψα τά τσαρούχια μ' μι γλίνα, για νά μη βάζ'ν νερό Μακεδ. (Δεσκάτ.) 'Αλείψανε τά βρεχάμενα (της βάρ-κας) με χοιρ'νή γλίνα Μήλ. 'Εδώκαμέ dων ένα γαβανουδάκι γλίνα (γαβανουδάκι=γαβανουδάκι = πήλινον δοχείον) Νάξ. ('Απύραυθ.) 'Αμ-μα κα' ουρνάδης τά χοιρινά, 'νελειών-νει ή γλίνα Κώς (Πυλ.) || Φρ. 'Εκατα γλίγισ (έπαχύνθη, επί άν-θρώπου ό όποίος έπιχάιρει δι' άτύχημα έχθρού του) Μ. 'Ασία (Κυδων.) Συνών. φρ.: 'Εκα νε α λ ε ι μ μ α ή κ α ρ δ ι α μ ο υ, έ κ α ν α ξ υ γ γ ι, έ φ α γ α μέ λ ι. Δίνω γλίνας (χειρεκακώ, ίκαυνοποιούμαι) 'Ιων. (Βουρλ.) Θά λειώσης γλίνα, μην πααίνης τούν κάμπου (θά ύποφέρης πολύ άπό τόν καύσωνα) Στερελλ. (Αίτωλ.) 'Ελειουσα γλίνα σήμυρα (ύπέ-φερα άπό τόν καύσωνα) αύτόθ. || Αίνιγμ.

'Α'ό 'πέξω γλιστερόν τς' α'ομέσα γλινερόν τς' α'ομέσ' απε τήν-γλίναν έδει τό τσονκ-καριστό (τό σύκον) Χίος (Πισπιλ.) || 'Ασμ.

Νά σκοτώσω πέντε δέκα

καί τή γραία Μπουρμπουλίνα, | πού μās έφαγε τή γλίνα από μέσ' άπ' τή λαγύνα

Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Τή γλίνα καί τό βούτυρο τσ' έλιές τσι τσακισμένες τσι πιπεριές πού 'χα τουρσί, τίνος τσ' έχεις δοσμένες:

Α. Κριάρ., 'Ασμ. 363 'Η σημ. καί εις Σομ. Διά τήν σημ. πβ. 'Αγαπ., Γεωπον., κεφ. 156: (κοπάνισον τό δερμάτι του όφews με γλίνα χοίρου καί βάλε τα). Συνών. α λ ε ι μ μ α, λ α ρ δ ι, λ ί γ δ α, λ ί π α, λ ί π ο ς, ξ υ γ γ ι. β) Τό περιτόναιον των ζώων Μακεδ. (Γήλοφ.) Σκόπ.: "Αμα σφάξης κανένα γουρού'ν, νά μι κρατήσης τ' γλίνα Σκόπ. γ) 'Η κήλη Μ. 'Ασία (Κυδων.): Κατέβασι ή γλίνα τ'. Συνών. φρ. Β γ η κ ε - έ π ε σ ε - κ α τ έ β α σ ε τ ό ξ υ γ γ ι τ ο υ. 5) Πηλός, ήλύς, άργιλλώδης γή 'Ανδρ. Δο-νούς. Εύβ. (Λιχάς Στρόπον. Ψαχν.) 'Ερεικ. 'Ηπ. ('Αγναντ. Ζαγόρ. 'Ιωάνν. Καταρρ. Κοκκιν. Κουκούλ. Κρυοπ. Μαργαρ. Μέγα Περιστ. Ξηροβούν. Πλάκ. Πλατανούς. Πράμαντ. κ.ά.) Θεσσ. ('Αργιθ. Βαθύρρ. Ζαγορ. Καρδίτσ.) 'Ικαρ. (Εύ-δηλ. κ.ά.) 'Ιος Κεφαλλ. ('Αργοστόλ. Κουβαλάτ. κ.ά.) Λευκ. Μακεδ. Πελοπν. ('Ανδρούς. 'Αργολ. 'Αρκαδ. Βερεστ. Βούρ-βουρ. 'Ερμιόν. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κοντοβάζ. Κοντογόν. Κορών. Κυλλήν. Λάλ. Λάστ. Λεντεκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Μεσσην. Παιδεμέν. Πιάν. Ποταμ. Τριφυλ.) Πόντ. (Κάρς) Σκόπ. Στερελλ. (Αίτωλ. 'Αχυρ. Γραν. Εύρυταν. Λεβάδ. Μεσολόγγ. Μύτικ. Ναύπακτ. Πατιόπουλ. Σπάρτ.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ά.— Λεξ. Αίν. Δημητρ.: Δέ βήγα 'ς τό ζευγάρ' δέ βορείς νά βγής 'πό τή γλίνα Ψαχν. Είναι γλίνα τό χωράφι Λευκ. 'Εχε τ' άμέντι σου, γιατί αύτού πού προυβατείς είναι γλίνα (έχε τ' άμέντι σου = έχε τό νού σου, πρόσεχε, προυβα-τείς = βαδίζεις) 'Ερεικ. Κατέβασι θουλούρα μι γλίνα του ποντάμ' Ζαγόρ. Κουκούλ. Δυό δάλ'λα γλίνα ήφερε μέσ' 'ς τ' άμπέλ' μας ή πλημμύρα Σκόπ. Βάζουμε γλίνα, για νά βουλ-λώσουμε τις τρούπες Κυλλήν. Λάλ. 'Ιδω κάτ' τά χώματα ειρί παντού γλίνα Ζαγόρ. Κόλλ'σαν τά παπούτσα μ' γλίνα Πλάκ. Πλατανούς. 'Η γλίνα άμα βραχί, μαλακώ'ν' σαν το ό κιό 'ς τ' φουτιά Αίτωλ. Πάμ νά βγάλουμι γλίνα νά φκειά-κουμι κοκόρια Κρυοπ. Τό χώμα λειώνει καί κάνει γλίνα καί δέν άφίνει τή βροχή νά περάση μέσα Δονούς. Τδανάνον τό ριζοβούνι είναι ούλος ό τόπος με γλίνα Μαργαρ. Βγάλι καμ-πόσ' γλίνα νά βάλουμι ιδώ π' τρέξ' τ' αλλάξ' 'Αχυρ. Συνών. γ λ ι ν ό τ ο π ο ς, γ λ ι ν ο τ ό π ι, γ λ ι ν ό χ ω μ α.

'Η λ. καί ως τοπων. ύπό τους τύπους Γλίνα 'Ηπ. Κεφαλλ. ('Αργοστ.) Πελοπν. ('Ανδρούς. 'Ηλ. Μάν. Μεθών. Ξηροκ. Πυλ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αίτωλ. Ναυπακτ. Παρνασσ. Τρι-χων.) Γλίνη 'Ικαρ. (Εύδηλ.) 'Σ' της Γλίνας τό χωράφι Σκυρ. Γλίνας Ζάκ. (Μαχαϊράδ.) Πελοπν. ('Ανδρούς. Βούρβουρ. 'Ηλ.), Γλίγισ 'Ηπ. ('Ιωάνν.) Στερελλ. (Δωρ. Νεοχώρ. Φθιώτ.) καί ως παρωνύμ. ύπό τόν τύπ. Γλίνας ό, Θήρ. Πε-λοπν. (Χατζ.) β) Παχός κυλός Οίκον., Δοκίμ., 2, 73. γ) 'Αρτος άτελώς έψημένος, της σημασίας όφειλομένης εις τήν γλοιώδη ύφήν τούτου Κάρπ. Κάσ.Πελοπν.(Δημητσάν.): Μία γλίνα είνησατ-τά ψωμιά Κάρπ. 6) Είδος σκώληκος ό όποίος ζή καί κινείται έντός της ήλύς Στερελλ.(Μεσολόγγ.) Συνών. βλ. εις λ. γ λ ί σ τ ρ α 8β. 7) Διάφορα είδη φυτών, ως εκ του κολλώδους αύτών όπου, ήτοι: α) Τό φυτόν 'Αν-δράχνη ή λαχανηρά (Portulaca oleraceae), της οίκουγ. των Λυτικιδών (Portulacaceae) Μεγίστ. Συνών. βλ. εις λ. ά ν τ ρ ά κ λ α (Δ), γ λ ι σ τ ρ ί δ α, τ ρ έ β λ α, χ λ ι μ ί τ σ α, χ ο ι ρ ο β ό τ α ν ο. β) 'Ο πετρόβιος λειχήν Ροκέλ-λη ή φύκοψις (Rocella phycopsis) Λεξ. Πρω. Δημητ. γ) Τό

φυτὸν Σκίλλα ἢ παράλιος (Scilla ἢ Urginea maritima), τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (Liliaceae) Κεφαλλ. Συνών. ἀγριοβασιλίτσα 2, ἀγριόσκιλλα 2, ἀσκέλλα, ἀσκιλλοκάρα, ἀσκινοκάρα, κρεμμυδάσκιλλα, κουτσοῦνα, μπότσικας, μποτσίκι, σκίλλα, σκιλλοκρομμύδα.

γλινάλευρο τό, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γλίνα καὶ ἀλεύρι.

Ἄλευρον λίαν λεπτὸν καί, ἐπομένως, κακῆς ποιότητος, λόγῳ τῆς γλοιώδους αὐτοῦ ὑφῆς ἐνθ' ἄν.

γλινάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γκλινάρ' Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἄο προγάστωρ ἐνθ' ἄν. Συνών. κοιλαράς.

γλινάρι τό, ἐνιαχ. γλινάρ' Μακεδ. (Δοϊράν.) γκλινάρ' Μακεδ. (Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἄο λιμναῖος καὶ ποτάμιος ἰχθὺς Κυπρίνος ὁ κοινὸς (Tinea vulgaris) τῆς οἰκογ. τῶν Κυπρινιδῶν (Cyprinidae) ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γκλινάρ' γένιτι πούλ' νόστ' μου, ἄμα μαγειριφτῇ μὴ πρᾶσ' να κρουμμ' δάκια Νάουσ. Συνών. γλίνα, γλιστροφάρο, γριβάδι, καρλόφαρο, κυπρίνα.

γλιναρὸς ἐπίθ. Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρὸς.

Ἄο ἔχων πολὺ λίπος, ὁ παχὺς, ὁ λιπαρὸς: Κρέας παχὺ τσι γλιναρὸ.

γλινᾶς ὁ, ἐνιαχ. γκλινᾶς Θεσσ. (Κρυόβρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα.

Εἶδος φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ἀπὸ ἄλευρον ἀραβοσίτου, τεμάχια μικρὰ πρᾶσου καὶ ριγάνεως, ὕδωρ καὶ χοίρειον λίπος: Ἐβαζα 'ς τὰ μζούρια γκλινᾶδες κ' ἔτρουγι ἢ παπποῦς μ'.

γλινάτσα ἡ, Ἡπ. (Ξηροβούν.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτσα.

Ἄρτος ἀτελῶς ἐψημένος. Συνών. γλίνα 5γ.

γλινατσιάζω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλινάτσα.

Καθίσταμαι γλοιώδης. Συνών. γλιτσιαζώ.

γλινερὸς ἐπίθ. Ζάκ. (Τραγάκ. κ.ά.) Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Τρίποδ.) Πάρ. (Νάουσ.) Στερελλ. (Ἀστακ.)— Α. Καρκαβίτσ., Ἐβδομ., 3, 56 γλινερὸς Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερὸς.

1) Ἄο λιπαρὸς, λιπώδης Κρήτ. Στερελλ. (Ἀστακ.): Γλινερὸ χῶμα Ἀστακ. 2) Μεταφ. ὁ ὀλισθηρὸς Χίος (Πισπιλ.) || Ἀϊνιγμ.

Ἄο 'πέξω γλιστερόν | τζ' ἀομέσα γλινερὸν

τζ' ἀομέσ' ἀπὲ τήγ-γλίαν | ἔδει τὸ τσουκ-καριστὸ (τὸ σῦκον). 2) Τόπος ἀργιλλώδης Ζάκ. (Τραγάκ.)— Α. Καρκαβίτσ., Ἐβδομ., 3, 56: Βυθίζεται ἐτι περισσότερον εἰς γλινερὸν τόπον, ὅστις ροφᾷ δίκην σικύας Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν. 3) Φαγητὸν παρασκευαζόμενον με γλίνα, ἥτοι

χοίρειον λίπος Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Νάουσ.) 4) Ὡς οὖσ., οἰονδήποτε πάχος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Τρίποδ.): Εἶχε ἓνα χέλι τοῦ Καταρράχτη κ' ἠγέμισε πέδε μεθῆρες γλινερὸ (μεθῆρες = λάγυνοι) Τρίποδ. Πόσα κουρούπια γλινερὸ ἐγεμίσετε; Γαλανᾶδ. 5) Τεμάχια χοίρειου κρέατος, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ τηγανισθῶν με χοίρειον ἐπίσης λίπος, διατηροῦνται καὶ προσφέρονται ὡς φαγητὸν Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Νάουσ.): Κάνουνε λουκάνικα γλινερὰ Νάουσ. Συνών. σὺ γλίνο, τσιγαρίδα. || Φρ. Κατούρησε ἡ χέσε μέσ' 'ς τὸ γλινερὸ (ἐπὶ ἀντιξίων περιστάσεων) Ἀπύρανθ. Συνών. Χέσε μέσα, βράσε ρύζι.

γλίνης ἐπίθ. Κύπρ. Πελοπ. (Καρδαμ.)

Ἄο ἔχων δερματικὴν ἀσθένειαν εἰς τὰ χεῖλη, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει λευκὸν ὕδαρὸς πύον ἐνθ' ἄν.: Βρε γλίνη! (ὕβρις) Καρδαμ. Συνών. γιγλαμάς Α2, γιγλαμοχείλης, γλινόχειλος.

Ἄο ὑπὸ τὸν τύπ. Γλίνης καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Πάτμ. Τήν., ὡς παρωνύμ. Θήρ. καὶ ὡς τοπων. Σύρ.

γλίνα τό, Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)— Δελτ. Ὑδροβιολ. 1, 553. Π. Οἰκονομίδ., Κατάλ. ἰχθ. Ἑλλάδ., Ἰνστιτ. Ὠκεαν. Ἀλιευτ. Ἐρευν. 11 (1972), 459 γλίνα Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) γλινὴ Ἡπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. γκλινὴ Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα.

Γλινάρι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τώρα π' θὰ πᾶς 'ς τὰ Γιάννινα, ἂν βοῆς τίπουτα γλίνα φτ'νά, φέρι μ' κὶ μένα κάμπουσα Ἡπ. (Κουκούλ.) Συνών. γλινάρι, γλιστροφάρο, γριβάδι, καρλόφαρο, κυπρίνα.

γλινιάζω Θήρ. Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Κύπρ. (Γερμασόγ. κ.ά.) Πελοπ. (Γαργαλ. Δημητσ. Ἡλ. Κορών. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλινιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κύμ. Στρόπον. κ.ά.) Στερελλ. (Περίστ.) γλιν-νιάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γλίνα.

1) Ἀποκτῶ γλίνα, λίπος, καθίσταμαι λιπώδης, λιπαρὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. 2) Μετβ., ἀνχμειγνύω τὴν ἀργίλλον μεθ' ὕδατος Στερελλ. (Περίστ.) 3) Ἀμτβ., καθίσταμαι ρυπαρὸς, καλύπτομαι ὡς διὰ γλοιώδους ρύπου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ.) Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Πελοπ. (Κορών. κ.ά.): Γλινιάκανε τὰ νερά Βρύσ. 'Σ τὴν ἀμμουδιὰ εἶναι ὅλο γλίνα, γλινιάζει Κορων. Πλύνε τὴ λεκάνη καλά, γιὰ θὰ γλινιαστῇ Ραμν. 4) Ἀποκτῶ βλένας, ἐπὶ φαγητοῦ ἐκ χόρτων ὑπὲρ τὸ δέον ἐψημένων ἢ ἀποσυντεθειμένων ἢ ἐπὶ ἄρτου ἀτελῶς ἐψημένου Θήρ. Κύπρ. Πελοπ. (Γαργαλ. Δημητσ.): Οἱ πᾶμ-μεις ἐβαρυνθηθήκαν τῶν γλιν-νιασαν Κύπρ. Τὸ φοιμὶ ἐγλινιασεν Δημητσ. Ἐγλιν-νιασεν τὸ φαῖν Κύπρ. 5) Ἐπὶ θηλυκῶν θηλαστικῶν, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλουν ἀπὸ τὰ αἰδοῖα τῶν βλένων κατὰ τὰς περιόδους τῆς ὁχείας καὶ τοῦ τοκετοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Βρύσ. Κύμ. Ὁζύλιθ.): Ἡ γίδα γλινιάζει θὰ κάμη τὰ κατσίκα Βρύσ. 6) Πληροῦμαι πηλοῦ, καλύπτομαι ὑπὸ ἰλύος Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπ. (Ἡλ. Μεσσην. κ.ά.): Γλινιάσ' οὐ τόπους Στρόπον. Ἡρθε κατεβασιὰ λούμπη καὶ γλινιάσε τὸν κῆπο (ἐκ τῆς πτώσεως ραγδαίως βροχῆς ἐκαλύφθη ὁ κῆπος ὑπὸ ἰλύος) Ἡλ. 7) Μεταφ., δυσχερεστῶ, στενοχωρῶ τινα Κύπρ.: Ἐγλινιάσες τὴν καρδιάν μου.

